Манекени одягаються модно —
В закордонні костюми й манішки.
Декого в шовки замотано —
Видно лиш голову й ніжки.

Манекени не люблять праці,
Їм би гріться під склом на осонні.
Від неробства зрослися в них пальці,
І думки в них — як мухи сонні.

Манекени готові вдавиться
Своїм самолюбством жорстоким,
Коли хтось там на зорі дивиться,
А на них і не скине оком.

Манекени чужим хизуються,
До свого ж в нелюбові — нестримні.
Щоправда, вони гризуться
За свої місця на вітрині.

Манекени не мають серця —
Їх ніщо не болить і не коле.
Манекени ніколи не сердяться.
І не плачуть вони ніколи.

Манекени завжди сміються —
Похорони ідуть чи сльоти.
Як це, скажіть, революція
Не сполола цієї сволоти?!

Та як би не думав й черство,
Є все ж бо надія у мене,
Що в людське вічне братерство
Не пройдуть манекени!

1966